

Kőrös, majus 2. 1867.

R. 513 / 1348

Salamonió mio!

Részel, édes barátom, hogy Krinyi utánkövet, a mennyiben Jánót, Ariostot, vagy Virgilt követte, mutatassam ki. É pedig kevesebb tanúlatra volna méltó, s jobbra essay-izhatna róla, kimer ideje s kedve lenne. Hisztülaki, hogy Toldi "lelkéit" s a mit értekez Krinyiről mond, ne hagyj megolvasatlan. En röviden jegyzem ide azon nyomokat, melyek figyelmem el nem kerültek.

Mindjárt az első ének 1. 2. verse az Aeneis kezdetes juttatja emlékre: Ille ego, qui quondam stb., "En a ki a létöt..." Csakhogy Virgil pátkori versicire, s Georgianára, Krinyi pedig szerelmi költeményeire emlékszik.

A 3-6 vers, szédhívás, Invocatio. Múltra helyett Szent Mariát hívja a költő. Ezt Jánótól vette: de Jánótól csak a 3-dik versszakot; ellenben ek: Te ki múr anya vagy és születed iradat, s a mi míg hátra van, nines az olaskbau, Krinyi e hatalmas hely.

A 7. vers: "Az nagy mindenható e földre uktinte..." szóval az emlé, hogy Isten ott ül az égben s aláért, Jánóé. Jerusalemme, Canto I. v. 7. s Jánóé is Virgil után

magas trónjáról az örök Anya,
Mely az ég legfőbb részében van,
S a mennyivel az alvilág a csillagoknál alább,
Annnyival van fölebb a csillagi körökön,
Sremcét alafordítá, és egy szempontból, egy látással
Meglátta mind azt, mit a világ magában egyesít. stb. meglátja a kent,
földi hadakat, s Godofredet vérvöröskül szájja, s küldi hozzá fábort Angyal. A mi nek itt elte's,

s inállovan régi eszteleneket.

Ennél fogva, egész a VI. énekig nem vettem észre semmit, a mi Jánóé emlékeztetene. Lépés egyes kép, figura kc. de a eszteleneket birtó. A VI. énekben két követ megy Jolinánról Krinyihez, Hatul a hírelgő és ^{Demiurhaus} ~~Argante~~ (a süks, vad indulati kős. Ezek előképei Jánónál II: 58-95) a síma Aléte és a sílaj Argante. Ott is úgy okoskodik, s honkij dicsőt tart az első, mint Hatul Krinyinél, csakhogy a mi nek egészen - a körülmenyirtől folyó - tehát új argumentumokat használ, minthogy nem is alkalmasnak az Aléte okait, melyek a jeruzalemi vitkonyskat tárgyalták. De már az Argant kivirése utánova van Demiurhausban, valamint az is hogy palatájai redükbe vredi s azt mondja: "ne, beke és háború van az én ölemben! válszrasok." De er Jánónál sem eredeti: er Fabius senae és mondja a carthagói támasbau. A Krinyi méltóságos, nyugot felelete hasonlóan Godofred méltó, ságteljes választás a emlékeret: de a favaat küllösbörök.

A csodálatos, a machina, még az, miben Krinyi szemlatozást követte Jánót. Godofred ügye mehet az égi, illetve az alvilági hatalmak, er utobbiak pogány mythologiával vegyítve, a kö "képek nokara kernt. - Daire mythologiája is illyen: önál a Múros az alvilági bíró, Charon a hajószeg.

A Jerusalemme XII. é. 50. versszakról fogva, Clorinda kiratása a városból hason. Delidid kiratásához, s a mennyiben mindenik elragadtawa a hariz kevetöl kinn marad; de annán egészen máis-más dolgot figyelt ki belőle. Clorinda az öt kereső Jancré, dal vi meg, s keretöl elerik, meghat: Delididuel a nőjével leiz halandja.

Senus. XVIII. 49. a porta-galaub, mely egy ölyjütöl meglátmadra Godofred keblébe keres menedéset, nyabán levél az egyiptomi szultántól, hogy jó, úbban van Jerus. védel, mére. Utánova Krinyinél, (XIII. E. 286 v.) hol Stoliman er álsal udja meg a vár, beléik konult állapotját. -

Krinyiáit XII. 109-110 Deliman dühöngése bijában, az önjöngő Orlandora emlé. keres, az is merselen répi a fakat. /: Orl. Lux XIII. 134. 135.)

Yoshka akéjt ejen egy kórki Krinyi dicséretén

(Xl. en)

AKADEMIA KÖNYVTÁRA

AKADEMIA KÖNYVTÁRA

1348

